

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Jaroslava Hubáčka a JUDr. Tomáše Foltase v právní věci žalobce: P. Č., proti žalovanému: Ústavní soud, se sídlem Joštova 625/8, Brno, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 4. 9. 2014, č. j. 30 A 45/2012 – 51,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Usnesením Krajského soudu v Brně ze dne 4. 9. 2014, č. j. 30 A 45/2012 – 51, bylo pro nezaplacení soudního poplatku zastaveno řízení o žalobě podané žalobcem (dále jen „stěžovatel“) proti „rozhodnutí orgánu Ústavního soudu“ ze dne 29. 3. 2012, sp. zn. Spr. ÚS 30/11.

Proti tomuto usnesení podal stěžovatel v zákonné lhůtě kasační stížnost, v níž vytýkal krajskému soudu i Nejvyššímu správnímu soudu několik pochybení, která se týkala i předchozích rozhodnutí. Stěžovatel namítal, že činnost krajského soudu je „*hrubě lživá*“ a „*povahy imbecilní*“, když krajský soud není způsobilý rozpoznat jím věrohodně doložené majetkové poměry. Dále poukázal na nepřiměřenost stanovené lhůty k zaplacení soudního poplatku, na obcházení a nedodržování zákonů. Z důvodů výše uvedených se domáhal zrušení napadeného usnesení.

Ústavní soud ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že krajský soud zastavil řízení v dané věci v souladu se zákonem, neboť stěžovatel neuhradil soudní poplatek za situace, kdy od jeho zaplacení nebyl osvobozen. Navrhl proto kasační stížnost zamítnout.

Nejvyšší správní soud netrval na zaplacení soudního poplatku za kasační stížnost ani na povinném zastoupení stěžovatele advokátem. Osvobození od soudních poplatků i právo na bezplatné zastoupení se váže k posouzení poměrů konkrétního žadatele. Nesplnění podmínek pro osvobození od soudních poplatků přitom vylučuje i právo na bezplatné zastoupení

(ust. § 35 odst. 8 s. ř. s.). Za situace, kdy předmětem přezkumu je usnesení o zastavení řízení pro nezaplacení soudního poplatku, a to poté, co účastník řízení požádal o osvobození od soudního poplatku, by trvání na zaplacení soudního poplatku za kasační stížnost a na podmínce povinného zastoupení znamenalo jen další řetězení téhož problému (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 9. 2007, č. j. 9 As 43/2007 - 77). Kasační stížnost lze tedy i při absenci těchto podmínek projednat.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené usnesení v souladu s ust. § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel v podané kasační stížnosti.

Napadené usnesení Nejvyšší správní soud přezkoumal z důvodu podle ust. § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., ačkoli stěžovatel své námitky nepodřadil pod žádný ze zákonem stanovených důvodů. Z povahy věci, kdy je napadeno usnesení o zastavení řízení, totiž ani jiný důvod nepřichází v úvahu. Nejvyšší správní soud podle konstantní judikatury vychází z toho, že *„pokud ze znění kasační stížnosti vyplývají důvody seznatelné a podřaditelné pod zákonné kasační důvody, není rozhodující, že stěžovatel své důvody nepodřadí jednotlivým zákonným ustanovením, či tak učiní nepřesně.“* (viz rozsudek ze dne 8. 1. 2004, č. j. 2 Afs 7/2003 - 50, publ. pod č. 161/2004 Sb. NSS).

Nejvyšší správní soud se zabýval pouze těmi stížními námitkami, které směřují proti napadenému usnesení. Další námitky, které se netýkají usnesení o zastavení řízení, nelze podřadit pod důvod uvedený v ust. § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., protože se jedná o námitky nepřípustné (ust. § 104 odst. 4 s. ř. s.).

Městský soud v dané věci usnesením ze dne 29. 5. 2012, č. j. 30 A 45/2012 - 29, stěžovatele neosvobodil od soudních poplatků. Následně ho proto usnesením ze dne 15. 8. 2012, č. j. 30 A 45/2012 - 32, vyzval, aby do 10 dnů od doručení tohoto usnesení zaplatil soudní poplatek za žalobu ve výši 3.000 Kč. Proti tomuto usnesení podal stěžovatel kasační stížnost, kterou Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 25. 7. 2014, č. j. 7 As 138/2012 - 18, zamítl. Krajský soud poté usnesením ze dne 21. 8. 2014, č. j. 30 A 45/2012 - 44, stěžovatele opakovaně vyzval, aby ve lhůtě 7 dnů od doručení tohoto usnesení zaplatil soudní poplatek. Stěžovatel však soudní poplatek ani po uplynutí stanovené lhůty nezaplatil, pouze znovu požádal o osvobození od soudních poplatků. Městský soud následně v souladu s ust. § 47 písm. c) s. ř. s., a § 9 odst. 1 zákona č. 549/1991 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o soudních poplatcích“), napadeným usnesením ze dne 4. 9. 2014, č. j. 30 A 45/2012 - 51, řízení zastavil.

Podle ust. § 9 odst. 1 zákona o soudních poplatcích je soud oprávněn zastavit řízení o žalobě, jestliže účastník řízení ani na výzvu soudu v určené lhůtě soudní poplatek nezaplatí.

Nejvyšší správní soud již v rozsudku ze dne 26. 1. 2006, č. j. 1 As 27/2005 - 87, uvedl, že *„předpokladem zastavení řízení pro nezaplacení soudního poplatku (ust. § 9 odst. 1 zákona o*

soudních poplatcích) je nejen to, že poplatek nebyl zaplacen, ale také to, že účastník byl k jeho zaplacení vyzván a poučen o následcích nesplnění výzvy (odst. 3 citovaného ustanovení) a že marně uplynula lhůta k zaplacení. Zamítl-li soud návrh na osvobození od poplatkové povinnosti, jímž účastník reagoval na výzvu k zaplacení poplatku, musí účastníka opětovně vyzvat k zaplacení, stanovit mu lhůtu a poučit jej o následcích nesplnění výzvy; k prve stanovené lhůtě již nelze přihlížet“. Tímto právním názorem se krajský soud řídil, když stěžovatele opakovaně vyzval k zaplacení soudního poplatku. Ve druhém případě byla stanovena lhůta 7 dnů, což je nutno považovat, s ohledem na další okolnosti dané věci, za lhůtu dostačující. Jedná se totiž o lhůtu náhradní, neboť soudní poplatek za podanou žalobu byl splatný dnem jejího podání. Protože stěžovatel soudní poplatek při podání žaloby neuhradil, byl soud povinen vyzvat jej ke splnění této povinnosti v náhradní lhůtě. Stěžovatel tak měl ještě možnost napravit své opomenutí a dodatečně soudní poplatek zaplatit. Jak vyplývá z judikatury Nejvyššího správního soudu, je ve smyslu ust. § 9 odst. 7 zákona o soudních poplatcích posledním dnem, kdy je účastník řízení oprávněn právně relevantním způsobem zaplatit soudní poplatek, den doručení usnesení o zastavení řízení (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2007, č. j. 5 Afs 112/2006 - 41, publ. pod č. 1218/2007 Sb. NSS, a ze dne 17. 4. 2008, č. j. 5 Afs 1/2007 - 172, publ. pod č. 2328/2011 Sb. NSS).

Nejvyšší správní soud neshledal důvodné ani další stěžovatelovy námitky. V daném případě byly splněny všechny podmínky pro zastavení řízení, přičemž ani z hlediska procesního postupu nelze krajskému soudu nic vytknout. Podle názoru Nejvyššího správního soudu tak k porušení zákonů krajským soudem nedošlo.

Ze všech shora uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle ust. § 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s. zamítl. Ve věci rozhodl v souladu s ust. § 109 odst. 2 s. ř. s., podle něhož rozhoduje Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti zpravidla bez jednání, když neshledal důvody pro jeho nařízení.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 věta první ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Nejvyšší správní soud žádnému z účastníků náhradu nákladů nepřiznal, protože stěžovatel v řízení úspěch neměl a Ústavnímu soudu žádné náklady s tímto řízením nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 15. ledna 2015

JUDr. Eliška
Cihlářová
předsedkyně senátu